

ΕΟΡΤΙΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 2008

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης

παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην

ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου

τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

«Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,

ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων,

ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως

καί δημιουργός πάντων τῶν γεγονότων.»

Ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ ἱστάμενοι καί κατανύξει βαθείᾳ προσευχόμενοι, ἐν τῇ λαμπροφώρῳ ταύτῃ νυκτί, ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τούτῳ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς, ἐν ᾧ ὁ Θεός σωτηρίαν εἰργάσατο, οὐχί μόνον ἀναμιμνησκόμεθα, ἀλλά καί μετέχομεν μυστηρίου καινοῦ καί ἀνηκούστου, τό ὁποῖον ὁ Θεός Πατήρ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπεκάλυψε, τοῦ μυστηρίου δηλονότι τῆς τριημέρου ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς, τοῦ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου σαρκωθέντος, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγουστοῦ κατὰ σάρκα γεννηθέντος, τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος καί ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντος. 

Τοῦ μυστηρίου τούτου «γυναῖκες μυροφόροι μύρα φέρουσαι, ἵνα τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀλείψωσι» καί «λίαν πρωΐ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι» (Μάρκ. 16,1-3), ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, τοῦ παρὰ τόν λίθον καθημένου, γνῶσιν ἔλαβον. Ἀπόστολοι ἀναστάντες, ἐπὶ τό μνημεῖον ἔδραμον καί εἰσελθόντες, εἶδον «τά ὀθόνια κείμενα μόνα» (Ἰω. 20,25), «καθώς καί αἱ γυναῖκες εἶπον, Αὐτόν δέ οὐκ εἶδον» (Λουκ. 24,25). Μετ' ὀλίγον ὅμως, Οὗτος Μαρίας τῇ Μαγδαληνῇ, κλαιούσῃ παρὰ τόν Τάφον, ἐφανερώθη (Ἰω. 20,15), ταῖς ἐμφόβοις γυναιξί ὑπήντησεν, «χαίρετε» λέγων (Ματθ. 28,9), «δυσὶ μαθηταῖς πορευομένοις εἰς ἀγρόν εἰς ἐτέραν μορφήν ἐφανερώθη (Μάρκ. 16,12), καί ἐν τῷ εὐλογεῖν τόν ἄρτον ἐγνώσθη αὐτοῖς (Λουκ. 24,30-31), καί τοὺς μαθητάς συνηθροισμένους προέτρεψεν, ἵνα ψηλαφήσωσιν Αὐτόν» (Λουκ. 24,40) καί παρ' αὐτῶν, ἀνενδεής ὢν, ἐζήτησε «βρώσιμόν τι» «καί λαβὼν ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος, ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν» (Λουκ. 24,44), ἵνα τό ἀληθές τοῦ προσώπου, τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ βεβαιώσῃ.

Τό μυστήριον τοῦτο, τό ὄντως ἀληθές, ἀρχικῶς «ὥσεί λῆρος» καί αὐτοῖς τοῖς μαθηταῖς ἐφάνη (Λουκ. 24,11), διό καί «νωθεῖς καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ ἀποκαλοῦνται» (Λουκ. 24,26), μετὰ ταῦτα ὅμως τῇ πληθύϊ τῶν σημείων καί τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος καί τῷ φωτισμῷ τοῦ ἐπιφοιτήσαντος Ἁγίου Πνεύματος ἀκραδάντως ἐπείσθησαν καί τῇ οἰκουμένη πάσῃ διαπρυσίως ἐκήρυξαν.

Διά τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς ἀναστάσεως ὁ φιλάνθρωπος θεός ἡμῶν καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τό ἔργον τῆς σωτηρίας ἡμῶν εἰς πέρας φέρει. Ὁ Υἱός Αὐτοῦ διά τοῦ σταυροῦ εἰς τόν Ἄδην κατερχόμενος, νικᾷ τάς ἐναντίας δυνάμεις, συντρίβει τά δεσμά τοῦ Ἄδου, συλᾷ ἐξ αὐτοῦ τόν ἄνθρωπον, ὡς νέος δεύτερος Ἀδάμ προσλαμβάνει ἀπό τῆς χειρός, ὡς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ εἰκόνι τῆς Ἀναστάσεως ἀπεικονίζεται, τόν παλαιόν, τόν πρῶτον Ἀδάμ, τόν πεσόντα, ἀνασύρει τοῦτον ἐκ τοῦ βυθοῦ τοῦ Ἄδου καί εἰς τά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ἀναβιβάζει. Τοῦτο δέ, διότι ἀναλαμβάνόμενος εἰς τόν οὐρανόν καί ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθήμενος, τήν προσληφθεῖσαν κατὰ τήν σάρκωσιν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ καί διά τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως δοξασθεῖσαν, μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τό διηνεκές φέρει. Διά τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος, πιστεύων καί μετέχων εἰς τό λυτρωτικόν ἔργον Αὐτοῦ, καθίσταται φοβερὸς τῷ διαβόλῳ καί τῷ θανάτῳ, ἀψηφᾷ καί νικᾷ τόν θάνατον, ζῇ ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆν οὐχί ἀπλῶς ἠθικῶς βελτιωμένην ἀλλὰ ἐξ ὁλοκλήρου ἀναγεννημένην, μεταμορφωμένην καί ἀνακαινισμένην, ἐν ᾗ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ εἰρήνη, πολιτεύονται, «ὅσα ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἅγια, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴτις ἀρετὴ καί εἴτις ἔπαινος (Φιλιπ. 4, 8-9). Ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ὁ ἄνθρωπος ἐν ζωῇ προγεύεται ζωῆς αἰωνίου ἐν τῷ σώματι Αὐτοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ καί μετὰ θάνατον ἀπολαμβάνει ἐν πληρότητι μετὰ ὁσίων, μαρτύρων καί δικαίων, τοῦ ἰλαροῦ καί ἀπλέτου φωτός τῆς τρισυποστάτου Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς μίαν τοιαύτην βιοτὴν καί πολιτείαν εἴμεθα κεκλημένοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρὸς, δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Πολιτείαν θεανθρωπίνην ἐπὶ γῆς ἐνεργουμένην. Τήν ἀλήθειαν ταύτην φυλάττει καί παραδίδει εἰς τά μέλη αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία, τό σῶμα Χριστοῦ, ὅπουδῆποτε γῆς, ἰδίᾳ δέ ἡ οὐσα ἐν τοῖς ἁγίοις τόποις, ἐν οἷς ἔζησε καί περιεπάτησεν, ὁ ἰδρυτής Αὐτῆς, Σιών ἡ Ἁγία, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐμπεπιστευμένη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τήν διαφύλαξιν αὐτῶν καί τήν μαρτυρίαν τῶν σωτηριωδῶν γεγονότων, τά ὅποια ἀπεκαλύφθησαν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐν χαρᾷ ὅθεν, ἀνεκλαλήτῳ καί εὐχαριστίᾳ βαθεῖα ἀναφωνοῦμεν, «Χριστὸς ἀνέστη, ἀνέστη Χριστὸς καί πεπτώκασιν δαίμονες, ἀνέστη Χριστὸς καί χαίρουσιν ἄγγελοι, ἀνέστη Χριστὸς καί ζωὴ πολιτεύεται, Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος». Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, Πάσχα ,θη'.

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν Εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων